bir ân eski zaferleri hatırlatan bu haykırışa, hangi kalın taşlarla örülmüş muhayyile, hangi penceresiz odalarda esîr edilmiş rûh tepki göstermez? Bu ses hangi yüreği hoplatmaz ve hangi kulak bu seslenişten, ünleyişten rahatsız olmaz?

İşte en başta kapana kısılmış bir yaban domuzunu andıran, bir ânda çâresizliğin resmini en usta ressamdan daha ustaca akıllara nakşeden, arkasından ağız kanlandıracak kadar incelip bulutları korkutan ve nihâyet ritmini bulmuş bir tay gibi, gençliğin övüncüyle bozkırları arşınlayan bu ses, ayın kulaklarına bir şeyler fısıldadı. Bunun için gökyüzü bu kadar açıktır ve ayın suratındaki hüzün de bundandır.

Aynanın karşısında öylece, hareketsiz kaldığını fark etti. Ve korktu, şaşırdı; seziyordu ki bu bağırtı, kendi hayâtında bir şeyleri değiştirecektir. Bu her gece, bir karanlık ezanı gibi kulağında çınlayan ses, kendisini bir tuhaf ibâdete dâvet etmektedir. Bu adam kendi sesinde Tanrı'nın saklı kudretini toplamıştır. Bu dâvete icâbet etmemek olmaz.

Tekrar yatağına uzandı ve mırıldandı: "Allah'ım, bu atlarının nallarının tok sesiyle bulutları korkutan adamı bulacağım. Bulacağım ve soracağım: Derdin nedir ve benden ne istiyorsun? Ve sonra huzûra kavuşacağım. Bana yardım et."

***

Saat 03:12. Bütün günü hareketsiz, yalnızca düşünerek evde geçirdikten sonra, bir tefekkürün değil, belki bilinçsiz bir isteğin sonucu, önemli bir görüşmeye yâhut sevilen birisinin düğününe gitmek için hazırlanır gibi hazırlanmış, vaktiyle büyük paraya satın aldığı, yıkayıp ütüledikten sonra dolaba özenle yerleştirdiği takım elbisesini giymiş, pahalı kokular sıkmış, her göreni etkileyebileceği bir vaziyete bürünmüştü. Daha sonra, yine o bilinçsiz isteğin etkisiyle, her ân duymak istediği, fakat duydukça da rahatsız olduğu çığlığın sâhibini bulmak arzusunun câzibesine kapılmış, normal ve mazbut evlerin bütün ışıklarının söndüğü bir saatte, gecenin ikisinde büyük bir iştiyâkla sokağa atılmıştı. Evvelâ sesin geldiğini tahmin ettiği sokaklarda yürüdü. Biraz sonra belki şu pencerelerden birinde bir ışık belirecek, sesin sâhibi kısa fakat derin çığlığını koyvermek için son hazırlıklarını yapacak; belki gerinecek, ayağa kalkacak ve elini yüzünü

yıkayacak veyâ belki kendiliğinden, hattâ kendisi dahî farkında olmadan haykırmaya başlayacaktı. Ama mutlaka olağanüstü bir şeyler olacak; ya bir ânlığına bulutlar şekil değiştirecek ve sesin tesiriyle bambaşka bir hâl alacaklar veyâ gökgürültüsünü andıran bu homurtuyu bir şimşek tâkip edecek; fakat olağanüstü bir şey mutlaka, mutlaka vuku bulacaktı. Şimdi o sesin sâhibini tanımak, yakasına yapışmak, sarsmak, "benden ne istiyorsun?" demek, haykırmak ve onunkine en fazla benzeyen bir çığlıkla onu da rahatsız etmek istiyordu.

03:13. Şehrin, bu büyük hâdiseye ramak kalmışken hâlâ eski kayıtsızlığını devâm ettirebilmesine şaşıyordu. En sıcak yatakların buz kesmesi, en sâkin evlerin Moğol istilâsına uğramış gibi karışması gereken şu vakitte, daha evvel hiçbir şey olmamış ve biraz sonra hiçbir şey olmayacakmış gibi şehrin uyumaya devâmda ısrârı, ona en olmaz işlerden daha olmaz bir şeymiş gibi geliyordu. Birazdan at terletenlerle atların önünden kaçanların sesleri birbirine karışacak, tek bir ses gibi göğe yükselecekti; fakat bu mühim olayı her gün yaşayan şehir, yine her günkü sâde uykusunda sebât gösterecekti. Şehrin bunu fark etmemesi, fark edip saatini kendisi gibi bir kenara kaydetmemesi, iştiyâk ve tecessüsle bu sesin kaynağını bulmaya çalışmaması hayret verici bir şeydi. Fakat hakîkatin de ta kendisiydi.

03:14. Şehir nedir? Böyle bir vakayı, insan yapısı dar şehirlerin hududlarına hapsetmek, hiç olmazsa Tanrı'nın varlığını inkârdır. Zirâ böyle bir sarılış ve çevrilişin, insan mamûlü olmakla birlikte, insan aklını çok çok aşan boyutları vardır. O hâlde, bu ses Tanrı'nın şikâyetinin, dünyâdaki aks-i sedâsı olmalıdır. Ancak, Tanrı kendisine vâsıta ve halîfe olarak insanı seçtiği hâlde, onu duymamak ve duysa da anlamamakta ısrâr eden de yine insandı. Meselâ, şu, sokağın köşesinde, gecenin bu vaktinde giyinmiş kuşanmış bu adamı görmeye alışmadığı için kendisini süzen, sokak lâmbasının ışığında boz renkli, arkadaşlarından daha vahşî görünen köpek, kendisi gibi, o adamın haykırmasını bekliyor, bu seste adamın da anlayamadığı bâzı şifreleri, bir hayvan içgüdüsüyle anlıyor olmalıydı.

03:15. Sesin geldiğini tahmin ettiği sokaklarda dolaşmaya devâm etti. Köpek de kendisi ile geliyor, hangi sokağa saparsa onu tâkip ediyordu. Ne yapıyor bu hayvan? Yürürse yürüyor, durursa duruyor; fakat